

РЕШЕНИЕ

№ 12853

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева

Мая Сукнарова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1412** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от И. О. Л., подадена чрез пълномощника му адв. Г. М., срещу решение № 5068 от 18.11.2024 г., постановено по НАХД № 15235/2023 г. от Софийски районен съд (СРС), 6-и състав. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-023664/18.11.2021г. на началник сектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора за нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. В решението било описано различно място на извършване на нарушението, като не ставало ясно въз основа на какви доказателства съдът е възприел различна фактическа обстановка. От съда не били обсъдени възраженията на жалбоподателя, както и противоречивите свидетелски показания на свидетелите. Според касатора, поднасянето на автомобила при извършване на маневра обратен завой не можело да обоснове състава на нарушението по чл.104б, т.2 от ЗДвП. Липсвали доказателства, че Л. преднамерено е извел автомобила извън контрол чрез презавиване, довеждайки го до загуба на сцеплението на гумите му. Иска се отмяна на решението и произнасяне по същество, при което да бъде отменено обжалваното наказателно постановление, а алтернативно - връщане на делото за ново разглеждане от друг състав поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Ответникът – началник сектор отдел „Пътна полиция“ – СДВР в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Моли обжалваното решение като правилно да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна е установено, че на 05.11.2021г. около 21:50 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от бул. „Д-р А. М.“ към [улица]И. О. Л. управлявал собствения си лек автомобил „Порше Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица]при извършване на маневра обратен завой използвал пътя за обществено ползване не по предназначение, като рязко повишил оборотите на МПС, превъртял задните задвижващи колела и задната част на автомобила поднесла, което представлява нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

По този повод автомобилът е спрял за проверка от полицейски служители, като е повикан и екип за съдействие. Въз основа на констатациите по случая на И. Л. е съставен АУАН серия АВ № 177794/05.11.2021 г., при връчването на който Л. е възразил.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП № 21-4332-023664/18.11.2021г., с което на основание чл.175а, ал.1 от ЗДвП на И. О. Л. е наложено наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП.

По делото е била допусната автотехническа експертиза, заключението по която съдът е кредитирал, като се е позовал на извода на вещото лице, че въздействието върху автоматичната система на лекия автомобил е зададено и контролирано от действията на водача.

В съдебно заседание са разпитани като свидетели С. О. С. и М. Б. П. – служители в 03 сектор на отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, които са били на мястото на нарушението. Според спомените на свидетелката С., Л. е извършил дрифт, като не е бил сам в колата, а с малко дете под 14-годишна възраст. Другият свидетел П. потвърждава, че на 05.11.2021г. около 21:50 ч. процесният автомобил е преминал по [улица]с посока на движение към Околовръстния път на [населено място], като преминавайки от страната на полицейските служители, шофьорът намалил драстично скоростта на автомобила, но след маневрата обратен завой на кръстовището на [улица]повишил рязко оборотите на двигателя на колата, вследствие на което е спрял от полицейските служители от другата страна на булеварда. И този свидетел е посочил, че на предната седалка на автомобила е имало дете, както и че пътното платно е било сухо, добре осветено и не е имало други автомобили в близост. Във връзка с установяване на метеорологичните условия по време на нарушението, съдът е изискал справка от Н. относно климатичните условия на съответния участък в този час, видно от която на 05.11.2021г. около 21:50 ч. не е имало валежи и опасни метеорологични явления.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е потвърдил наказателното постановление, като за да постанови този резултат е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в срока по чл.34 от ЗАНН. Наказателното постановление било издадено след събиране на относимите към извършеното нарушения доказателства и след преценката им в тяхната съвкупност, извършена от административнонаказващия орган. В съответствие с чл.104б, т.2 от ЗДвП жалбоподателят бил санкциониран именно за това, че използва пътищата, отворени за обществено ползване, не по предназначение, като ясно и точно били описани извършените от

него действия.

Обжалваното решение е правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които да доведат до отмяната му на това основание. Районният съд е провел съдебно следствие, в хода на което е извършил пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Неоснователно е възражението за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващо се в неправилно установена фактическа обстановка. Действително на едно място в решението съдът е посочил, че същото е извършено на [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], но предвид това, че никъде на друго място в решението такова разминаване не се установява, настоящият съдебен състав приема, че се касае до техническа грешка. Мястото на нарушението е възприето така както е описано в АУАН и в оспореното НП, чието съдържание решаващият състав на районния съд цитира и което възприема изцяло в мотивите на решението си. Доколкото такава грешка не е от естество да повлияе върху изводите на съда и върху правото на защита на нарушителя, същата не спада към категорията на съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл.104б, т.2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Фактическият състав на нарушението изисква преднамерено извършване на маневра, която не е свързана с предназначението на пътя и нормалното движение на автомобили по него. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че И. О. Л. е използвал пътя за други цели, а именно: подава рязко газ и повишава оборотите на двигателя като по този начин се превъртат задвижващите колела на автомобила и го извеждат извън контрол. С това си действие Л. съзнателно е нарушил забраната на чл.104б, т.2 от ЗДвП, тъй като извеждането на автомобила извън контрол чрез рязка маневра, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната му цел - за превоз на хора и товари. За този вид нарушения в практиката се е наложило понятието „дрифт“. Общоприето е схващането, че под „дрифт“ следва да се разбира специфичната техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда даденото превозно средство извън контрол чрез „презавиване“, което води до загуба сцеплението на задните гуми. По време на дрифт движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. В случая, както от свидетелските показания, така и от заключението по съдебната автотехническа експертиза съдът обосновано е приел, че от Л. е извършен именно т.нар. „дрифт“.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че нарушението от страна на Л. не е извършено преднамерено, а се дължи на други обективни и субективни фактори, като атмосферни условия, състояние на пътното платно, неопитност на водача, недобро познаване на автомобила и др., тъй като видно от представената справка от Н. № ОД-03-534-1, на 15.11.2021г. около 21:50 ч. не е имало валежи или опасни метеорологични условия, съответно състоянието на пътното платно е добро. Колкото до неопитността на водача и другите аргументи, видно от справката-картон на водача, Л. има свидетелство за управление на МПС от 2003 г., което не предполага неговата неопитност като шофьор.

Съдът намира, че всяко неовлавяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасянето на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение на пътя застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите

участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. По изложените съображения обжалваното решение като постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Т. следва да бъде присъдено в размер от 100 лв. на основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5068 от 18.11.2024г. по НАХД № 15235/2023 г. на Софийски районен съд, 6-и състав.

ОСЪЖДА И. О. Л. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: